

Aurelia krijgt na acht jaar lijden haar vurig gewenste dood

Het is mooi geweest voor Aurelia Brouwers, pas 29 jaar. Hoewel, mooi? In haar hoofd was het een hel. Jaren aaneengesloten. Een storm die nooit ging liggen. Ondraaglijk psychisch lijden. Gisteren, vrijdag 26 januari, kreeg de vrouw uit Deventer euthanasie. „Ik hoop niet dat reïncarnatie bestaat. Ik wil niet terug naar deze rot-aarde.”

Ingrid Willems 27-01-18, 07:00

Laatste update: 28-01-18, 09:03

389

Ja, schuldig voelt ze zich tegenover haar vader, zegt ze 23 dagen voor haar dood. Zijn vrouw, háár moeder, overleed vorig jaar augustus. Aan een hartkwaal. Hij zit nog midden in de rouwverwerking. Aurelia zelf trouwens ook. En dan moet haar vader zijn dochter ook nog eens laten gaan. „En ga ik naar mama.”

Aurelia, enig kind, slikt, maar herpakt zich snel. „‘Je hoeft je niet schuldig te voelen’, zegt mijn vader. Je euthanasiewens is zo dominant aanwezig, je wil al zo lang dood. Hij is er niet blij mee, natuurlijk niet. Maar hij is wel blij voor mij. Hij gunt mij deze waardige manier van sterven. Wat ik zelf ook voor hem prettig vind, is dat hij niet meer in angst hoeft te zitten dat de politie voor de deur staat, omdat ik er zelf een einde aan heb gemaakt. Een dag voor mijn euthanasie ga ik met hem lunchen. Dan nemen we afscheid. Hij kan het emotioneel niet aan bij mijn overlijden te zijn. Dat snap ik. Dit afscheid, ja, dat is voor mij het zwaarste in dit traject”, zegt ze met licht betraande ogen. Dan giechelt ze ineens, het contrast in haar stemmingen, symptomatisch voor haar zware borderlinestoornis. Moet ze denken aan een van haar beste vriendinnen, Sjoukje, die ze als een van de eerste op de hoogte bracht van haar euthanasiewens. „Sjoukje zegt: ‘Ik ken je gewoon niet anders. Ik zou het raar vinden als je geen euthanasie zou doen. Dat zou gewoon niet kloppen’.” Ze giechelt weer.

Dit afscheid, ja, dat is voor mij het zwaarste in dit traject

Aurelia

Lees ook

(3)

Een taboedoorbrekend afscheid

[Lees meer](#)

Aurelia Martine Maria Brouwers

In maart vorig jaar laat Aurelia Brouwers haar verhaal optekenen in [de Stentor](#), vlak voor de verkiezingen. Ze roept politici op niet alleen maar aandacht te hebben voor ouderen, maar zeker ook voor kwetsbare jongeren. Ze doet haar uitspraken terwijl ze net haar euthanasietraject ingaat. Met name ook via sociale media en een eigen blog doet ze er alles aan een lans te breken voor euthanasie bij psychiatrisch patiënten die ondraaglijk en uitzichtloos lijden.

Taboe

De Deventerse wil het taboe erop wegnemen. Ze beschouwt het de laatste weken van haar leven zelfs als haar ultieme levenswerk. Want hoewel wettelijk euthanasie mogelijk is voor psychiatrische patiënten, blijkt de weg hiernaartoe een zware en lange, vol met hindernissen. Voor de beroepsgroep is meewerken aan een euthanasietraject veelal een brug te ver. Zeker bij jonge mensen als de 29-jarige Aurelia. Om met name het aantal zelfdodingen onder jongeren terug te dringen, voert ze haar strijd. Zij heeft geluk, beseft ze. Zij is een van de weinige jonge mensen die de strenge toets voor euthanasie doorstaat.

Deventer, woensdag 3 januari. Nog 23 dagen te gaan. Het is de dag dat de eerste zware storm van het nieuwe jaar Nederland in zijn greep heeft. Net zo zwaar als de storm die al zo zo'n vijftien jaar in haar hoofd woedt. Bij binnenkomst in haar kleine woning in Deventer volgt meteen de confrontatie. '23 dagen', staat op een bord dat in haar overvolle rommelige hobbykamer hangt. „Voor mij is het hier heel overzichtelijk hoor”, verontschuldigt ze zich. Ze streept de dagen op het bord weg. 23, 22, 21... Elke dag een stapje dichterbij haar vurig gewenste eeuwige rust. Bij betreding van haar woonkamer weer een confronterend beeld. Ingepakte dozen, kisten alvast gevuld met boeken. Een vloer bezaaid met allerhande spullen. „Sommige boeken gaan naar vrienden, andere moeten maar weg. Daarover mogen mijn vrienden beslissen.”

Ze gaat zitten op haar bank. Haar roze knuffel, een T-Rex, drukt ze tegen zich aan. Haar steun en toeverlaat. Aurelia praat rustig, formuleert goed en kiest haar woorden weloverwogen. Ze vertelt over haar naderende dood alsof die vanzelfsprekend is. Soms een bulderende lach, soms giechelend, soms met een traan. Ze is zo blij dat ze op een waardige manier mag sterven. Nee, Aurelia kent 23 dagen voor haar dood geen greintje twijfel, zegt ze in haar huisje. Ze heeft al acht jaar een doodswens. Dat ze er überhaupt nog zit mag een wonder heten. Ze heeft zeker twintig zelfdodingspogingen ondernomen. Vorig jaar september nog, het was kantje boord. Anderhalve dag buiten bewustzijn na inname van een dosis pillen, vlak na het overlijden van haar moeder. Ze wilde haar moeder meteen achterna, terwijl ze al in het euthanasietraject zat. „Wat heerlijk rustig was dat. Zei de arts nog dat ik geluk had gehad ook, toen ik weer bij bewustzijn kwam.”

© FOTO HISSINK

Aurelia schreeuwde het naar eigen zeggen uit van geluk toen het licht op de laatste dag van 2017 definitief op groen ging. Het allesverlossende telefoontje van de Levenseindekliniek, nadat ook de laatste schakel in het traject, de SCEN-arts, zijn goedkeuring heeft gegeven. „Oh, jullie maken mijn dag helemaal goed, fantastisch!” Aurelia, niet wars van zwarte humor, kan zo zichzelf zowaar een gelukkig nieuw jaar wensen, of eigenlijk een gelukkige nieuwe maand.

Haar gemoedstoestand is, sinds ze weet dat ze euthanasie krijgt, niet echt anders. Nog steeds ervaart ze elke dag als een kwelling. Maar elke dag laadt ze zich op voor haar levensmissie om euthanasie in de psychiatrie onder de aandacht te brengen. „Deze weken heb ik interviews en ben ik ook bezig met het

regelen van praktische zaken, zoals mijn crematie. Ik heb nog een aantal creatieve dingetjes die ik wil afmaken en spreek met vrienden af. Maar de dagen blijven een gevecht. Ik kan niet 100 procent uitsluiten dat ik voor 26 januari alsnog een zelfdodingspoging doe. Bij mij weet je het nooit. Maar eigenlijk verplicht ik me er zelf toe het tot 26 januari vol te houden.”

Depressies

Aurelia merkt van kinds af aan dat ze anders is. Ze is al vroeg gefascineerd door de dood. „‘Een ziekelijke fascinatie’, heeft mijn psycholoog eens gezegd. Waar dat vandaan komt? Geen idee.”

Lees verder onder de foto.

Aurelia op haar tweede verjaardag © Ingrid Willems

De langste tijd van haar jeugd brengt ze door in Zutphen. Op school heeft ze geen aansluiting met klasgenoten. En als ze stout is, wordt ze door haar ouders naar haar kamer gestuurd. Ze giechelt: „Dat vond ik alleen maar mooi, kon ik lekker gaan lezen. Ik was met, zeg maar, de diepe dingen bezig. Niets kinds aan.” Natuurlijk voelt ze dat ze anders is, maar ze slaat er verder nauwelijks acht op.

Aurelia, inmiddels op een middelbare school in Warnsveld, krijgt vanaf haar twaalfde depressieve gevoelens. Ze probeert dat gevoel te onderdrukken, maar het gaat van kwaad tot erger. Ze herinnert zich dat ze steeds meer nadacht over hoe het zou zijn als ze er niet meer was. Ze verlangt, hoe jong nog, naar een bepaalde rust. Haar ouders hebben het afwijkende gedrag van Aurelia in de gaten, zegt ze. „Waait wel over, dachten ze.”

Op haar vijftiende verplicht haar mentor haar ouders samen naar het tussentijdsgesprek te komen. Niet vanwege haar cijfers, want

die zijn goed. „Toen kregen mijn ouders het wel benauwd. De mentor vertelde dat ik echt het hulpverleningstraject in moest. Vraag me niet hoe, maar de middelbare school heb ik wel afgemaakt. Tweetalig vwo. En ik moest en zou een universitaire studie doen, dat was mijn eer te na.”

Aurelia als klein meisje © Ingrid Willems

Na een half jaartje studie aan de universiteit in Utrecht stort ze totaal in. Daarna gaat het van crisis naar crisis, opname naar opname, zelfs via een rechtelijke machtiging. Haar eetstoornis wordt ook steeds erger. Ze beschadigt zichzelf, spuit deodorant in haar ogen, drukt sigaretten uit op haar hand. Ook nu nog, aan de vooravond van haar overlijden, zijn de brandplekken op haar hand te zien en knijpt ze haar ogen als gevolg van de deodorant regelmatig dicht.

Aurelia vraagt de medemens haar keuze te respecteren. Begrip voor haar keuze, nee, dat hoeft ze niet. Ze snapt dat gezonde mensen haar doodswens moeilijk kunnen vatten. „Geestelijk gezonde mensen hebben geen idee welke chaos er in mijn brein heerst. Mensen die denken dat je je beter gaat voelen door iets ‘leuks’ te doen. Dat je je, omringd door liefde, vanzelf beter gaat voelen. Ze snappen er niets van. Lijden hoort bij het leven, hoor ik sommige mensen ook zeggen. Tot op zekere hoogte, ja. Maar het is ook een uitspraak van mensen die zelf niet goed weten wat lijden inhoudt. Bovendien, tegen een kankerpatiënt zeggen we toch ook niet, de dosis morfine mag wel een beetje omlaag, je mag best een beetje lijden. Lijden, jaar in, jaar uit, is voor gezonde mensen niet te bevatten. Gelukkig maar, zou ik zeggen. Maar respecteer dan wel dat het in mijn hoofd heel anders is en dat ik kies voor de dood. Beschuldig me niet van een laffe daad. Een doodswens heb je niet voor je plezier.”

Bijbel

De jonge vrouw maakt zich ook zo boos over tegenstanders van euthanasie vanuit de religieuze hoek. „Ik ben evangelisch.

Iedereen leest de Bijbel op een andere manier. Een verbod op euthanasie, dát is toch geen liefde van God? Als God liefde is, dan moet je soms ook laten gaan. Ik denk ook dat God uit liefde kan laten gaan. Ik geloof niet in de hel na de dood, die bestaat niet. Ik geloof dat God me met open armen ontvangt. De hel? Dat is de aarde voor mij. Sommige politici zijn heel kwetsend naar mensen toe die euthanasie willen, door het te willen verbieden. Ik bedoel, als jij wil lijden tot aan het eind, prima, maar leg dat niet op aan een ander.”

Ja, het doet haar echt pijn dat sommige mensen heftig op haar euthanasie reageren. Haar voor van alles en nog wat uitmaken. Laatst nog, een ex-vriendin met wie ze in onmin is geraakt. Even denkt ze na over haar formulering. „Ze zei, ‘je bent een slechte dochter dat je je vader in de steek laat, je bent een zwakkeling, je moet je schamen dat je je vader dit aandoet.’ Echt, dat zei ze. Iedereen mag me verrot schelden, maar haal mijn familie er niet bij. Deze opmerking heeft me het meest pijn gedaan.” Gelukkig, zegt ze, krijgt ze ook veel positieve reacties. Mensen die haar besluit respecteren en ook inzien dat een leven voor Aurelia op deze aarde niet is gegeven. Dat ze het verdient waardig te sterven.

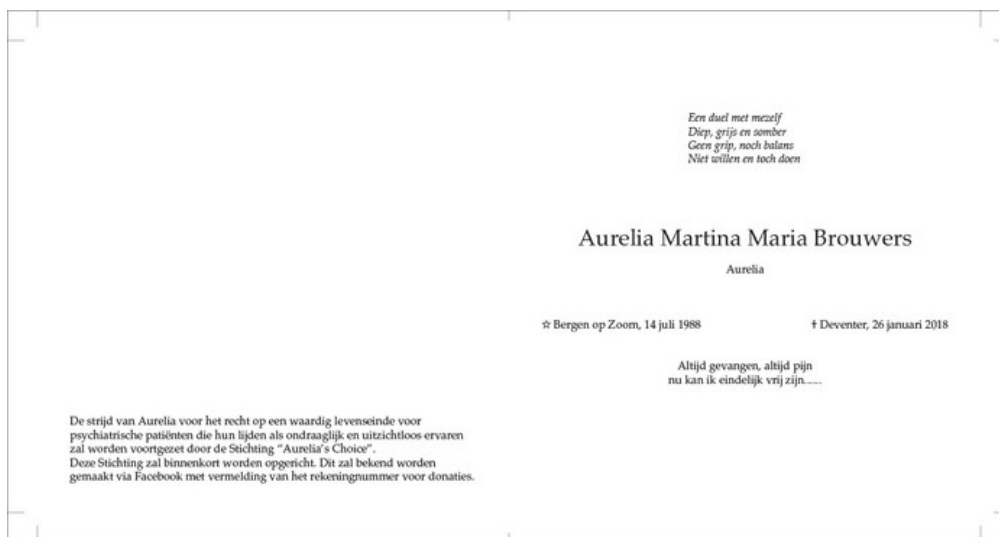

Ik ben evangelisch. Iedereen leest de Bijbel op een andere manier. Een verbod op euthanasie, dát is toch geen liefde van God?

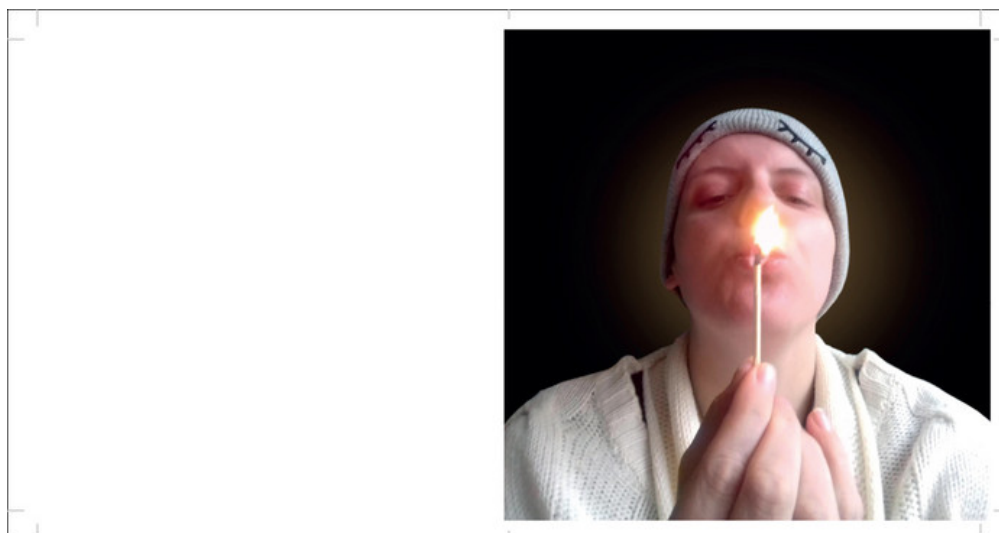
Aurelia

Laatste toast

Te midden van dierbare vrienden bracht Aurelia gistermiddag vlak voor de inname van haar dodelijke drankje een laatste toast uit, onder begeleiding van een arts en psychisch verpleegkundige van de Levenseindekliniek. En met muziek van Hugh Laurie. Binnen enkele minuten raakte ze buiten bewustzijn en trok het leven rustig uit haar lichaam weg. Het was haar waardige einde.

De rouwkaart van Aurelia. © Eigen beeld

De rouwkaart van Aurelia. © Eigen beeld

Aurelia hield een vlog bij, hieronder een compilatie van de beelden van afgelopen maanden.